Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/51/2025
Identifikačné číslo spisu:	8518010212
Dátum vydania rozhodnutia:	15.10.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Petr Kaňa
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:8518010212.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kaňu a členov senátu JUDr. Jozefa Šutku a JUDr. Emila Dubňanského na neverejnom zasadnutí konanom 15. októbra 2025 v Bratislave, v trestnej veci obvineného K. O. pre prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona, o dovolaní obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 29. januára 2025, sp. zn. 1To/25/2024, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku sa dovolanie obvineného K. O. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej tiež „súd I. stupňa") rozsudkom z 22. marca 2024, sp. zn. 1T/98/2018, uznal obvineného K. O. za vinného pre prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, na skutkovom základe v ňom uvedenom.

Za to súd I. stupňa obvinenému uložil podľa § 213 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, pri nezistení poľahčujúcich okolností podľa § 36 Trestného zákona a zistení priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 28 mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku s použitím § 48 ods. 4 Trestného poriadku súd I. stupňa uložil obvinenému tiež povinnosť nahradiť spoločnosti I. a. s. trestným činom spôsobenú škodu v sume 81 451 CZK.

Krajský súd v Prešove (ďalej tiež „odvolací súd") na podklade odvolania obvineného rozsudkom z 29. januára 2025, sp. zn. 1To/25/2024 (ďalej tiež ,,napadnutý rozsudok") podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku zrušil rozsudok súdu I. stupňa v celom rozsahu s tým, že podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku obvineného uznal za vinného pre prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že:

ako osoba, ktorá s vedomím a súhlasom S. O., konateľky spoločnosti L. s.r.o., IČO: XXXXXXXX, sídlom W. XXX/XX, N. X, F. W., vykonávala v prevádzke menovanej spoločnosti nachádzajúcej sa v N., K. ulica XX, F. W., obsluhu stávkového terminálu prenajatého menovanej spoločnosti spoločnosťou F. sázky a.s., IČO: XXXXXXXX, sídlom R. F. XXXX/XX, R. K., XXX XX N., F. W., a zároveň ako osoba, ktorá vo vyššie uvedenej prevádzke s vedomím a súhlasom S. O., konateľky spoločnosti L. s.r.o. vykonávala predaj žrebov dodávaných spoločnosťou F. sázky a.s., a zároveň ako osoba v súvislosti s tým oprávnená a povinná k odovzdaniu tržieb na účet spoločnosti F. sázky, a.s., pri uvedených činnostiach v presne nezistenej dobe v 21. týždni roku 2016 aj sám za účelom dosiahnutia vlastného prospechu bez vloženia príslušného peňažného vkladu zrealizoval prostredníctvom stávkového terminálu stávky v presne nezistenom peňažnom objeme, pričom za obdobie od 23.5.2016 až 29.5.2016, t.j. za 21. týždeň roku 2016, až doposiaľ neodviedol z tržby zo stávkového terminálu sumu vo výške 60.991,- Kč (t.j. 2.257,17 eur), ktorá mala byť na bankový účet spoločnosti F. sázky a.s. uhradená najneskôr 31.5.2016, a zároveň pri vyššie uvedených činnostiach, najneskôr od 23.5.2016 za účelom dosiahnutia vlastného prospechu a bez zaplatenia za nich sám spotreboval stieracie žreby, ktoré tak nebolo možné spoločnosti F. sázky a.s. vrátiť a ani za nich následne spoločnosti F. sázky a.s. nevykonal vyúčtovanie ich predaja a neodviedol tržbu, ktorá mala byť na účet menovanej spoločnosti uhradená najneskôr 2.8.2016 vo výške 20.460,- Kč (t. j. 756,88 eur), čím týmto konaním spôsobil spoločnosti F. sázky a.s., ktorej právnym nástupcom je spoločnosť I. a.s., J. U. XXX, XXX XX N. X, F. W., IČO: XXXXXXXX, škodu celkom vo výške 81.451,- Kč (t.j. 3.014,05 eur).

Za to odvolací súd obvinenému uložil podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona (v znení zákona č. 40/2024 Z. z. účinného od 6. augusta 2024), s použitím § 37 písm. m) Trestného zákona nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

V adhéznom výroku podľa § 287 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku s použitím § 48 ods. 4 Trestného poriadku obvinenému uložil povinnosť nahradiť spoločnosti I. a. s. trestným činom spôsobenú škodu v sume 81 451 CZK.

* * *

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie obvinený K. O., najskôr vlastným písomným podaním z 1. mája 2025 (č. l. 920), v podstatnom namietajúc dĺžku trestného stíhania s poukazom na § 2 ods. 7 Trestného poriadku a jej nezohľadnenie pri výmere trestu.

Podaním z 2. júla 2025 obvinený zdôvodnil dovolanie prostredníctvom obhajcu JUDr. Petra Jančiho, uplatňujúc v ňom dovolací dôvod upravený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, argumentujúc tým, že trestný čin spáchal v období od 23. mája 2016 do 29. mája 2016, pričom odsudzujúci rozsudok súdu I. stupňa bol vyhlásený 22. marca 2024 a o odvolaní rozhodol odvolací súd 29. januára 2025. Od spáchania trestného činu až po vyhlásenie odsudzujúceho rozsudku súdu I. stupňa tak uplynulo takmer osem rokov a po vyhlásenie rozsudku odvolacieho súdu uplynulo takmer deväť rokov. Uvedeným postupom bolo porušené jeho právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, článku 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

V nadväznosti na uvedené poukázal na rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, z ktorej je zrejmé, že odškodnenie za ujmu porušením práva na prejednanie veci v primeranej lehote je možné poskytnúť aj zmiernením uloženého trestu odňatia slobody. V danej veci bolo porušené právo na skončenie trestného stíhania v primeranej lehote, a preto bolo nevyhnutné uložiť trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6To/16/2000. V týchto súvislostiach argumentoval tiež tým, že neprimeraná dĺžka trestného konania je podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 6 rokov, avšak v rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva je už aj dĺžka 4 roky a 4 mesiace neprimeranou dĺžkou konania.

V závere upriamil pozornosť na to, že súd I. stupňa ukladal trest na spodnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby, avšak odvolací súd, napriek miernejšej právnej kvalifikácii po novele Trestného zákona, uložil trest v strednej hranici trestnej sadzby. Trest uložený odvolacím súdom bol tak pre neho menej priaznivý, čím došlo k porušeniu § 2 ods. 1 Trestného zákona.

Navrhol preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil rozsudkom, že napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu bol porušený zákon, a to aj v konaní, ktoré mu predchádzalo v jeho neprospech, a aby podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu I. stupňa vo výroku o treste, a tomuto súdu podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Obvinený následne podaním z 13. októbra 2025 doplnil svoje dovolanie rozšíriac ho o ďalší dovolací dôvod vyplývajúci z § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku namietajúc, že zásadným spôsobom bolo porušené jeho právo na obhajobu a to tým, že od začiatku žiadal predvolať vlastníka poškodenej spoločnosti, prípadne jeho právneho zástupcu, aby uviedol, prečo na dlhujúce české firmy neboli podané trestné oznámenia. Zároveň žiadal predvolať osobu, ktorá by pred súdom pravdivo uviedla, že školila obvineného, a nie jeho syna.

* * *

Prokurátor Okresnej prokuratúry Stará Ľubovňa v písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného vyjadril nestotožnenie sa s námietkami v ňom uvedenými. Vyslovil názor, že odvolací súd sa v napadnutom rozhodnutí s dovolateľom namietanou problematikou zaoberal, svoje rozhodnutie precízne zdôvodnil, pričom so závermi odvolacieho súdu sa stotožňuje. Skonštatoval, že dovolací súd nie je treťou inštanciou a ťažisko dokazovania je pred súdom I. stupňa, ktorého závery môže dopĺňať a korigovať len odvolací súd.

Obvinený ako dovolací dôvod uplatnil § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, podľa ktorého pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobil súd I. stupňa a odvolací súd. Dovolací súd nepreskúmava skutkové zistenia urobené súdmi, tieto nemôže meniť ani dopĺňať, a zároveň poukázal aj na § 371 ods. 5 Trestného poriadku. Argumentácia obvineného tak absolútne nenapĺňa dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Zároveň nie je naplnený ani § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, keďže bol uložený trest, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin pripúšťa a tento bol uložený v medziach zákonom ustanovenej sadzby. Na záver skonštatoval, že z obsahu dovolania vyplýva, že vo vzťahu k citovaným dôvodom obvinený uplatnil námietky, ktorými zjavne vybočil z deklarovaných dovolacích dôvodov.

Na základe uvedeného navrhol, aby dovolací súd podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného odmietol.

* * *

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej tiež „najvyšší súd" alebo „dovolací súd") primárne skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde na to určenom (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že boli splnené podmienky uvedené v § 372 ods. 1 Trestného poriadku.

Najvyšší súd pripomína, že v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku je ako dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v dovolaní uvedené, pričom táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb

vytýkaných napadnutému rozhodnutiu a konaniu, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania v ňom uvedených v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Podstatné sú teda vecné argumenty (vytýkané chyby) uplatnené dovolateľom a nie správnosť ich subsumpcie (podradenia) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku (R 120/2012).
Poznamenáva tiež, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu.

S ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca v mene obvineného, najvyšší súd je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti nemôže ísť nad rámec návrhua v ňom špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku).

* * *

Dovolací súd posudzujúc dovolanie obvineného v uvedených intenciách konštatuje, že obvinený v ňom uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Trestného poriadku.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je naplnený, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Právu obvineného na obhajobu v trestnom konaní zodpovedá povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu (podľa jednotlivých štádií trestného konania) vytvoriť obvinenému podmienky pre uplatnenie jeho procesných práv a povinnosť zákonným spôsobom reagovať na ich uplatnenie. Ide o povinnosť vytvorenia obvinenému procesného rámca v zmysle reálnej možnosti na realizáciu jeho procesných práv, pričom spôsob a rozsah ich realizácie už je vecou procesnej aktivity samého obvineného.

Trestný poriadok pritom obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod.

Aplikujúc tieto základné východiská na posudzovaný prípad dovolací súd zistil, že k porušeniu práva na obhajobu, spôsobom obvineným namietaným, v pôvodnom konaní nedošlo. Tým skôr potom nemohlo dôjsť ani k porušeniu jeho práva na obhajobu zásadným spôsobom.

Dovolací súd preto vyhodnotil ako nedôvodnú námietku obvineného, podľa ktorej sa cítil byť ukrátený na obhajobných právach z dôvodu nepredvolania vlastníka poškodenej spoločnosti ako svedka, keďže s návrhom na výsluch svedka (doplnenie dokazovania) sa súd I. stupňa vysporiadal na hlavnom pojednávaní konanom 22. marca 2024, na ktorom tento návrh uznesením odmietol. Z odôvodnenia predmetného uznesenia vyplýva, že návrh na vypočutie svedka vyhodnotil súd I. stupňa ako nedôvodný, a to vzhľadom na predmet konania a skutočnosti vyplývajúce z celého vykonaného dokazovania.

V tejto súvislosti je vhodné uviesť, že za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinený v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom,

že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (R 7/2011).

* * *

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolací súd uvádza, že tento je v zmysle dikcie označeného zákonného ustanovenia naplnený, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa primárne rozumie, že súdmi v pôvodnom konaní ustálený skutok bol vo výroku o vine odsudzujúceho rozhodnutia právne kvalifikovaný ako trestný čin, hoci nenapĺňa znaky akéhokoľvek trestného činu, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, než pre aký bol obvinený uznaný za vinného.

Podstatou správneho právneho posúdenia skutku (správnej právnej kvalifikácie) je tak správna aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený (formulovaný v tzv. skutkovej vete odsudzujúceho výroku o vine) v napadnutom rozhodnutí súdu bol z pohľadu zákonných znakov správne subsumovaný (podradený) pod konkrétnu skutkovú podstatu príslušného trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu.

Argumentácia obvineného k tomuto dovolaciemu dôvodu však smeruje k neprimeranosti uloženého trestu. Obvinený tvrdí, že vzhľadom na namietanú dĺžku konania malo dôjsť zo strany odvolacieho súdu k mimoriadnemu zníženiu trestu odňatia slobody.

Námietkam obvineného ohľadom mimoriadneho zníženia trestu však nemožno vyhovieť, pretože podľa už ustálenej rozhodovacej činnosti dovolacieho súdu k tejto otázke, ktorá má podklad v stanovisku (S) trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k rozdielnemu výkladu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku v prípade nepoužitia § 39 Trestného zákona, ktoré je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod číslom 5/2011 platí, že:

Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku je taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa k výroku o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k takému výroku.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku nie je naplnený tým, že obvinenému nebol uložený trest za použitia § 39 Trestného zákona (resp. § 40 Trestného zákona v znení účinnom do 1. januára 2006), v dôsledku čoho uložený trest má byť neprimeraný lebo pokiaľ súd nevyužil moderačné oprávnenie podľa uvedených ustanovení a trest vymeral v rámci nezníženej trestnej sadzby, nemožno tvrdiť, že trest bol uložený mimo trestnú sadzbu stanovenú Trestným zákonom za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného. Nepoužitie ustanovenia § 39 Trestného zákona resp. § 40 Trestného zákona v znení účinnom do 1. januára 2006 nezakladá žiadny dovolací dôvod.

K uvedenému sa žiada tiež dodať, že ani námietka proti neprimeranosti trestu - ak neprimeranosť nie je spojená s uložením druhu trestu, ktorú Trestný zákon za daný trestný čin neumožňuje uložiť, alebo uložením trestu mimo zákonom určenej trestnej sadzby [dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku], vecne nezakladá žiadny dovolací dôvod (viď napr. rozhodnutie najvyššieho súdu

pod sp. zn. 2Tdo/29/2012).

Navyše za zdôraznenie stojí, že odvolací súd ukladal obvinenému trest za spáchanie trestného činu sprenevery v zmysle § 213 ods. 1 Trestného zákona v znení účinnom od 6. augusta 2024, ktorý spája spáchanie tohto prečinu s trestom odňatia slobody „až na 2 roky" (v inom vyjadrení v sadzbe 0 až 2 roky). V tejto základnej skutkovej podstate citovaného trestného činu teda absentuje dolná hranica, a teda mimoriadne zmiernenie (zníženie) trestu pod (neustanovenú/neexistujúcu/nulitnú) dolnú hranicu trestnej sadzby podľa § 39 Trestného zákona už z povahy veci ani neprichádza do úvahy.

Námietka obvineného založená na tom, že napriek uloženiu mu trestu (na základe priaznivejšieho zákona) mu bol v konečnom dôsledku uložený trest nepriaznivejší v porovnaní s prvostupňovým rozsudkom - čo podkladá v podstate úvahou o tom, že súd I. stupňa ukladal trest na spodnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby, pričom odvolací súd v polovici trestnej sadzby, v čom vidí rozpor s § 2 ods. 1 Trestného zákona - okrem toho, že vecne je opäť len námietkou proti neprimeranosti uloženého trestu, ktorú nemožno subsumovať pod žiadny dovolací dôvod (viď vyššie vrátane R 5/2011), naráža nie len na fakt, že nepodmienečný trest odňatia slobody mu uložený rozsudkom odvolacieho súdu vo výmere 12 mesiacov je nepochybne časovo dĺžkou miernejším než obdobný nepodmienečný trest mu uložený prvostupňovým súdom vo výmere 28 mesiacov (pri rovnakom výroku o spôsobe výkonu trestu v ústave so stredným stupňom stráženia), ale najmä na základné zásady ukladania sankcií, resp. trestov upravené v § 33a a nasledovné Trestného zákona, osobitne na základné kritériá trestania upravené v § 34 Trestného zákona, odrážajúce požiadavku individualizácie trestu na konkrétneho páchateľa, ktoré už z vlastnej povahy vylučujú akúsi matematickú exaktnosť predkladanú v argumentácii dovolateľom, ktorá by sa podľa neho zrejme mala prejaviť v tom, že pokiaľ súd I. stupňa uložil trest na samej spodnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby odňatia slobody (28 mesiacov), rovnako by k tomu mal pristúpiť aj odvolací súd, avšak nepristúpil, keď mu uložil trest odňatia slobody v polovici trestnej sadzby (12 mesiacov).

Dovolací súd obvinenému pre zvýraznenie kontrastu jeho argumentácie len pripomína, že súd I. stupňa mu ukladal trest na tzv. zvýšenej spodnej hranici trestnej sadzby, a to z dôvodu existencie priťažujúcej okolnosti [§ 37 písm. m) Trestného poriadku] bez zistenia poľahčujúcej okolnosti, čím došlo k zvýšeniu dolnej hranice trestnej sadzby (z 1 roka) o jednu tretinu (na 28 mesiacov). Len aplikácia § 38 ods. 4 Trestného zákona mu tak vytvorila dolnú hranicu trestnej sadzby odňatia slobody 28 mesiacov (namiesto dolnej hranice 1 rok, ktorá by prichádzala do úvahy, ak by u neho nebol ustálený prevažujúci pomer priťažujúcich okolností oproti poľahčujúcim).

Odvolací súd v reakcii na medzičasom nastolenú zmenu Trestného zákona v prospech obvineného v súlade § 2 ods. 1 Trestného zákona (po jeho novelizácii účinnej 6. augusta 2024) zmiernil obvinenému právnu kvalifikáciu trestného činu, na základe čoho bol aj v pozícii ukladania obvinenému trestu v miernejšej trestnej sadzbe než z ktorej pred uvedenou novelizáciou (v tom čase inak správne) vychádzal súd I. stupňa, a preto pristúpil k uloženiu mu miernejšieho trestu odňatia slobody (vo výmere 12 mesiacov).

Zmena Trestného zákona v prospech obvineného sa okrem zmiernenia trestnosti jeho činu, a na tom podklade aj zmiernenia trestnej sadzby, prejavila aj v zmene charakteru zákonného ponímania poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, v dôsledku čoho prevaha u neho konštatovaných priťažujúcich okolností (už) nemala žiadny vplyv na zmenu (základnej) trestnej sadzby, čo však na strane druhej ale ešte neznamená nemožnosť (v danom prípade odvolacieho) súdu neprihliadať u obvineného na zistenú priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, ktorá aj po zmienenej novele Trestného zákona má vplyv na určovanie konečnej výmery trestu v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby.

V žiadnom smere tak neobstojí argument obvineného, že by trest odňatia slobody mu uložený odvolacím súdom z pohľadu výmery bol trestom nepriaznivejším, už odhliadnuc od toho, že akceptácia jeho zjednodušenej (matematickej) logiky o tom, že pokiaľ súd I. stupňa mu ukladal trest na spodnej hranici trestnej sadzby, a preto tak mal postupovať aj odvolací súd (aby mu trest nesprísnil), by pri trestnej

sadzbe u neho prichádzajúcej do úvahy po novele Trestného zákona „až na 2 roky" znamenala povinnosť uloženia mu trestu odvolacím súdom vo výmere „0 rokov" (pretože taká bola po novele dolná hranica trestnej sadzby), teda v inom vyjadrení by pre obvineného znamenala beztrestnosť za spáchaný prečin sprenevery.

Odvolací súd navyše dostatočne odôvodnil z akých dôvodov bolo obvinenému potrebné uložiť nepodmienečný trest odňatia slobody, a taktiež odôvodnil aj výmeru uloženého trestu v rámci požiadavky primeranosti trestu jeho individualizáciou, ktorá je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu. Medzi skutočnosti, na ktoré by v záujme individualizácie trestu mal súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadať, patria napríklad spôsob spáchania činu a jeho následok, miera zavinenia, pohnútka, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchateľa, pomery páchateľa (majetkové, osobné, rodinné pomery, zdravotný stav páchateľa a jeho rodiny), či možnosť jeho nápravy. Tak ako pri rozhodovaní o vine aj pri rozhodovaní o treste, sa vnútorné presvedčenie súdu vytvára na základe logického úsudku, na zodpovednom a starostlivom zhodnotení každej z okolností prípadu individuálne aj v ich vzájomných súvislostiach a v súhrne. Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácia tak núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupu súdu pri rozhodovaní o treste (viď napr. rozsudok najvyššieho súdu, sp. zn. 4To/7/2013).

V posudzovanom prípade sa dovolací súd v tejto otázke obmedzuje len na poukaz na odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch inštancií v tejto trestnej veci, ktoré v úvahách o trestaní obvineného za spáchaný prečin sprenevery hodnotí ako komplexné, a z ktorých tak obvinenému len pripomína a zdôrazňuje jeho mnohopočetnú recidívu predchádzajúcu súdenému prečinu a súčasne jeho spáchanie v skúšobnej dobe podmienečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody.

Z pohľadu dovolateľom vytýkaných chýb tak napadnutým rozhodnutím ani konaním, ktoré mu predchádzalo, nebol naplnený akýkoľvek dovolací dôvod, ani zo spektra dôvodov, ktoré dovolateľ priamo uplatnil, ale ani z iných dovolacích dôvodov, pod ktoré by ním uvedené námietky inak bolo možné podradiť (subsumovať).

Dovolací súd preto na neverejnom zasadnutí uznesením podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného odmietol, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Toto rozhodnutie prijal senát jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.